

Балада про випрані штани

Іван Драч

Ніч розписала небо в синю домашню вазу.
Захлинулася електричка. Комар в спориші принишк.
Замурзався я на роботі — і мати примітила зразу
Заплямлені солідолом ще путні сірі штани.

Баняк на плиту поставила. Дістала з полиці мило.
А місяць у білих споднях з батьком у шахи грав.
Далеко овогнене місто на сон голубий мостилося.
Смачною була після пива густа кабачкова ікра.

Відгнали грушами хмари. У вітрі топилися шепоти.
Сад колихався солодко на гойдалці тишини.

А на пружинистій шворці, звішені за манжети,
Пришпилені гострими зорями, в небо ішли штани.

(Повні образи, повні огуди
Мої пишногубі етюди.
"Це вже занадто, це вже занадто", —
Мені нашіптували сонати,
І розсипались по панелі
Мої рондо і ритурнелі —
Я обійшовся без них,
Оспівуючи штани.)